

CASA PAGESA

Volguda casa pagesa
plaent com una escocesa,
oberta com una mà,
com una mà sempre estesa
que convida a reposar.

Com l'herba de foravila,
ets l'amor del solellet.
Tens una jove pubila,
i una padrina que fila,
i aigua que apaga la set.

Ta xalesta emparralada
acull tothom, amatent;
tens per tots bona arribada,
i una cadira cordada
on passar-se el cansament.

Tens davant una perera
rica d'esplets exquisits,
i al costat una figuera
que revolten per Sant Pere
els infants enllepolits.

Filats fusada a fusada
tens dins la caixa tancada
llençols nets, de bona olor
—la que els dóna la bugada
quan els pren la morenor—.

Tens estormies de figues,
tens pa damunt el raol,
tens oronelles amigues,
i ets rosa com les espigues
granades al bes del sol.

I com joia heretada
del bon temps de l'avior,
una estrella mostrejada
ta paret blanca forada
i a ta llar dóna claror.

Benhaja ta senzillesa
i aqueix noble confiar
que em té l'ànima sorpresa,
volguda casa pagesa,
oberta com una mà!

Salvà, Maria Antònia. "Casa pagesa". *Poemes*. Madrid: Calambur, 2006